

DRÉGELY ISTVÁN

***Hét X***

VERSEK

***Z-füzetek/114***

DRÉGELY ISTVÁN

*Hét X*

VERSEK

BUDAPEST

|

# *Z-füzetek/114*

Sorozatszerkesztő:  
SIMOR ANDRÁS

Tipográfia:  
DOMJÁN ISTVÁN

---

© Drégely István

|

*A kötet megjelenéséért köszönetet  
mondok feleségemnek: Panninak,  
és az Iparos Újság szerkesztőségének.*

|

—

|

|

# *LÁTTAM A CSENDET*

---

|

—

|

## *A folyónál*

Körülöttem a derék-vastag, izülettel vert göröngyös törzsek,  
ég-magasba nőtt terebélyes ág-koronáikon sárguló levelek  
összehajolnak, mint múlt időkről mesélő vénséges-vén hölgyek,  
akiknek szemérmes emlékeikben felizzanak a suháng-szerelmek.

## *Emlékek keringője*

Ültünk a kávéházi asztalnál,  
beszélgettünk, konyakot kortyintottunk  
és lassan a bennünket kerítő év-falainkon  
rést ütött a messzi múlt,  
s összefogódzott szavaink dallamára  
keringőzni kezdtek körülöttünk emlékeink.

## *Reggeli pillanat*

A józanító szél  
félrevonta az égi-fekete fátylat,  
s a komor házak mögött  
tápázkodó nap  
bevilágította a kócos fákat –  
tollázkodó verebek panaszták:  
hideg volt az éj...



# Hónap-*virágok*

## *FEBRUÁR*

A hegyek hátán  
és az alföldi lapályon  
mindenütt fehér a világ,  
s a szűz hóban lépteink nyomán  
még sáros víz fakad.  
De lám! Mégis éled a táj,  
bújik kifelé, nyílik már a hóvirág!

## *JÚLIUS*

Ahol a lustán delelőre emelkedő  
naptól forralt levegőben,  
a levelek közt átverődő fényben  
rezzenetlenül álló folyóparti fák,  
s a szalma-száraz, sárgára szikkadt füvek, bokrok  
enyhet hozó esőért jajongnak –  
ott a vízbe csobbanóktól szerte repülő cseppek  
gyémánt-csillogással kápráztatják el  
a magukat friss levegőért felszínre ugrató halakat.

## *AUGUSZTUS*

Hol egykor kaszával vágták a rendet,  
most ormótlan masinák dohognak  
az éjt is nappallá téve a holnapi létért:  
hogy „éhe” ne legyen a kenyérnek –  
legyen belőle bőven mindnyájunk asztalán.

## *SZEPTEMBER*

Akár ha ördög szekerén  
lett volna kocsis,  
villám-ostor durrogással  
elrobogott a nyár.

Mikor fogzenére vágyott:  
hideg leheletétől  
vacogtam,  
máskor meg hevült teste  
verejték-esőt loccsantott rám.

Bőrömön éreztem:  
én, meg a nyár  
mint fonódtunk össze  
soha ki nem elégült  
szerelemben.

### *OKTÓBER*

Csakis így lehetett:  
földünk színeiért felelős Mester  
inasaira bízta a festékek cipelését.  
De az angyal-gyerekeknek már akkor is a játékon  
és nem a kanták őrzésén volt az eszük –  
megesett hát, hogy a kiömlő festékek  
össze-vissza keveredve  
milliomnyi színnel borították be  
mind a fák, a bokrok leveleit.  
S hogy a mester dorgáló haragját elkerüljék  
óriási táblákon tudatták az emberekkel:  
„ITT LÁTHATÓ MINDEN ÉVBEN  
A NAGY ŐSZI SZÍNTÁRLAT!”

### *NOVEMBER*

Rozsdás avarba burkolózik  
a köd-lepte táj,  
s a sűrűn zuhogó eső  
éltető álomba ringatja  
a jövő földbe rejtőző magvait.

## *Lapok Mátraszentistvánról*

Az erdön át ballagtunk a hóban,  
arcunkra tűzrózsát mart a szél,  
tüdönk feszült a hideg levegőtől,  
nyugtatta szívünket a csend –  
s halkán, hogy össze ne törjük a varázslatot  
gondolatainkat láncra fűzve  
egyszerre mondtuk ki:  
élni – így kellene mindig,  
ölelő csend-szerelemben.

\*

Nagyokat szusszanva  
s egymást segítve  
araszolunk a hegyi ösvényen  
– messze még a csúcs –  
s közben az ágaskodó fenyő-táltosok  
fagyos rostjaik recsegésével  
riogatnak bennünket.

\*

Két hegy között  
visszanéz a tájra  
az irigy-sárga Nap  
mielőtt helyet cserélne  
az éjszakával.

# Láttam a csendet

(Vendégségben Szalay Zsuzsáéknál)

Ott fent, Tahiban,  
ahol a hegycsúcsok csiklandozták  
a lustán terpeszkedő felhőket;  
ott, ahol a ház előtti téren  
már fortyogott a gulyás,  
melynek látványa mozgásba lendítette  
a gyomornedvek hadát;  
ott, ahol a vágtatlan fű vad-szaga  
s a rügyekből a világra pattanó  
gyümölcs-virág illat egymásra talált;  
ott, ahol az asztalnál  
a testet melengető napfényben  
a szíveket erősítő calvados  
és persze a koccanó poharakból  
mind szaporábban fogyó bortól  
átszakadt a gát  
és szétterült a történetek folyama;  
ott, ahol a szavak térhódító serege  
zsibongva keringett, kavargott,  
fülem nyitott volt a beszédre  
s a fel-felcsattanó nevetésre –  
**szemmel láttam a csendet,**  
ahogyan a közeli erdőszélen  
némán ölekeztek a lombok,  
maguk között ünnepelték  
az új élet sarjadó zöldjét.

|

—

|

|

*A NYUGALOM PERCEI*

—

|

—

|

## *Meg kéne írni*

Elöttem az A/4-es  
fehér papírmező –  
napjaim küzdőtere:  
vagyok mindig résen,  
ellenséget figyelő őrségben;  
a tűzvonalban fekszem,  
hason kúszok,  
s toll-szuronyt szegzek,  
rohamra! – kiáltom –  
és torkon ragadom  
a kezdő sort!

Azután...  
a csendes semmittevésbe  
kihátrálok.

---

## *Nyugdíjas találkozó*

Hát fecsegünk,  
mint az értekezleteken hajdanán.  
S ahogy gyarapodtunk az években  
úgy sötétedtünk lélekben,  
no, meg agyban lettünk bénák.  
De élünk!  
Az idő szörnyű büntetést mért ránk...



## Bosszú

Gyilkos tüzre lobbannak a gyufaszálak  
s a holtra ítélt cigaretta rudacskák  
parázsló jajkiáltásokkal esküt tesznek:  
füst-lelkükkel halálukért bosszút állnak –  
s fuldokló köhögésbe rántják a testem.

## Egérfogó

*Iskolámnak, a budapesti  
Madách Imre Gimnáziumnak ajánlom.*

Az iskola védőfészkét  
fölrúgtuk,  
s cincogtuk az egerek víg dalát:  
nem les már haragosan,  
nem int már morcosan  
kandúr-tanár,  
nem miákol  
nekünk soha már  
cirmos-tanár:  
„Te nagy számár,  
te nagy számár!”

Megérezve az életszagot  
az egér-bátorság vérszemet kapott,  
s akarat-fogainkkal belevágtunk,  
hogy freccsent az ital,  
és pezsdítette erőnket a nő...

De jaj!  
Csak most érzem igazán,  
– ahogy a marakodás acélrugója  
újra és újra  
gerincemre csap –,

e csalétek-életnél ezerszer  
– s ki tudja még hányszor –  
jobb volt a dühös  
kandúr-tanár,  
cirmos-tanár...  
S ki ezt nem érti:  
mind számár,  
mind számár!

## *Hoppá!*

A felszabadult Ferenciek terén  
a hetes buszra várva  
ülök a márvány pad szegletén,  
ahol várakozik anyjával  
luxus kocsiában a gyerkőcke.  
Fogatlan ínyével piskótát majszol.  
Én meg a mini bagett héjával  
bajmolódom fogatlan ínyemmel...

Óh, boldog, újra élt gyermekkor!

## *Milyen is a nyugalom*

Milyen is a nyugalom,  
mely hangodat hallva  
fejbúbomtól lábam ujjáig megérint?  
Tengermély sötétjében fekszik így  
a mozdulatlan homokszem —  
és sárkány szárnnal suhanó ember-szív  
tágulhat így, amikor érzi:  
a levegő atomjai simítják arcát.

|

—

|

|

# *HOL VANNAK MÁR*

---

|

—

|

## *Meddig kegyes*

Ki mondja meg: meddig kegyes!  
Hazugságaink mikor, mitől válnak bűnné,  
vagy lesznek megbocsáthatók!  
És a miértekről  
már ne is beszéljünk,  
mert a tisztára mosásba  
még inkább beleszédülünk!

## *Kontár munka*

Óh, Isten, miféle kontár munka ez!  
Olyan embereket teremtettél,  
akik akkor is gyilkolnak,  
amikor Hozzád imádkoznak!

## *Vakhit*

Szívük lövészárkaiból tüzelnek  
a hit –  
óh, Istenem!  
a szeretet –  
áldjon meg az Isten!  
a gyűlölet –  
verjen meg az Isten!  
mrev-hideg gépfegyvereikkel!

## *Béke napja*

Legyen kellemes... boldog... békés...  
De elég-e  
ez az egyetlen nap  
a békére, a jó szóra,  
az egymás ölelésére,  
az egymás meg nem ölésére?  
Elég-e ez az egyetlen nap:  
a Karácsony,  
amikor az is szeretetet kap,  
aki magából egész évben  
egy csipetnyi jót sem ad?

## *Választás*

Szólj –  
de vigyázz!  
Ha ellenük szólsz  
ököllel verik be a szád.  
Ha nem szólsz  
– tûröd a lélekalázást –  
nyomorultul mész  
a vég felé,  
élj a földön bárhol is!

|

## *Kérdő-jel*

Az új rend  
úgy nekem rontott,  
hogy már azt sem tudom  
hová lett  
országnyi osztályom!?

## *Éjfél után*

Faluhosszában, a tető-hálósipkák alatt  
s a lehunyt ablakszem redőnyök mögött  
az álmok hajszolják tovább  
a napközben meggyötört testeket.

---



## *A koldus*

Évei hajnalán  
Ő is kapaszkodott,  
hogy közelebb kerüljön  
a felnőtt csillagokkal  
tele szórt ablakhoz;  
Ő is egyenes gerinccel ült  
a tettek táltos lován,  
ugratott árkon, palánkon át –  
járt a csillagok között is!  
És maga sem tudja tán  
mikor hullott  
kezeből a kantár;  
mikor bukott  
nyakaszegett lova mellé,  
mióta bámulja  
a piszok ködén át  
cipők, nadrágok, harisnyák  
szüntelen vonulását;  
mutogatja  
fagyvirágos lábát  
a valóság filléréiért...  
S nem Ő,  
de mások kérdezik:  
miért?  
Miért?

## *Hősök*

A lázadások, a forradalmak:  
jövő-vágyaink véráldozatokkal tetézett befektetése,  
– ami soha sem biztos –,  
hogy a szabadság-kamattal hasznosul,

vagy akár csak megtérül az új renddel,  
mert  
a párizsi barikádon a holtakon átlépő fiú;  
a negyvennyolcas vörös sapkás kisdobos;  
az utcai harcokban félelmet nem ismerő pesti srác;  
a szent háború lázában égő, köveket hajító fiatal;  
a testén tömeggyilkos bombát hurcoló gyerek –  
lehetett volna szerelmét versbe öntő költő;  
új életet világra segítő szülészorvos;  
létünket jobbá tevő kutató tudós;  
és ki tudja a milliommnyi lehetőségből  
mivé válhattak volna még –  
ha a vallásért-, nemzetért-, hazáért-harcok barikádján  
nem Ők: a Gyerekek lettek volna a sorban az elsők;  
ha nem Őket terítették volna le mindig – minden korban –  
a rendet teremtő erők vak golyói;  
ha az életből jutott volna több Nekik,  
s nem csak HŐSKÉNT lehet, kell Rájuk emlékezni!

## *Én nem születtem hősnek*

Képzelttem magam én is hősnek  
azon a forradalmi éjszakán,  
amikor a gyermekek kezébe is fegyver került –  
de az ismeretlen szülőnyám  
és a füsttel égbement apám génjei  
úgy keveredtek bennem,  
hogy a félelem és a gyávaság páncélja  
születésemtől halálomig rám dermedt.

# Új igehirdetők

Lassan éjfél –  
a szellemek ideje.  
S hogy elűzzem őket,  
hallgatom a rádiót.  
Csendes, szinte szenvtelen a hang:  
egy titkát eddig őrző asszony  
ebben az éjféli szellemórában  
– hihetően a nyugalom perceiben –  
emlékezett:  
akkor, abban az éjféli órában  
villant a toroktűz, dörrentek a fegyverek –  
és Ő is belezuhant a Dunába...  
De mindnyájunknak  
egy az Isten –  
amazt gyilkosnak teremtette,  
Őt a jeges folyóból kimentette.

Úgy kellett hogy legyen:  
vele volt azon az éjszakán az Isten,  
amikor átvergődött a jeges Dunán,  
mert él!  
És fél!

Megint kísért a szellem:  
bűnbak-kereső  
új igehirdetőktől hangos az ország,  
s a dunaparti  
mementó-vascipők közül hármat  
a vízbe löktek!

# Üzenetek 1990-ből

Még élek,  
de nem tudom hová visz az út:  
a világ van velem haragba,  
vagy én nem értem, ami körülöttem van!

Még élek,  
de testemen jelt hagyott az idő:  
bár peckesen ülök sorsgebémen,  
kár lenne csillagrúgásra ösztökélni szegényt!

Még élek,  
de hiába próbálom magam összeszedni:  
sötétben bóklászó gondolataim  
puli-akarattal a fényre terelni!

Még élek,  
de nincsenek már világforgató álmaim,  
csak apró lázadásaimmal gyarapodom:  
ma is újra mérettem a vacsora-párizsit!

Még élek,  
de korunk divatja lett:  
idő előtt meg kell annak halni,  
akit halhatatlanná akarnak tenni!

Még élek,  
de nem tudom hová visz az út:  
én nem értem, ami körülöttem van,  
vagy a világ van velem haragban!

## Új üzenetek 2004-ből

Még élek,  
de nem tudom hová visz az út:  
a világ van velem haragban,  
vagy még mindig nem értem, ami körülöttem van!

Még élek,  
de már semmit sem remélek:  
sem boldog szabadságot,  
sem a szabadság boldogságát!

Még élek,  
de szívemet most is a keserűség szögesdrótjai kerítik:  
harci táborokba gyűlve egy-igazság lobogója alatt  
mocskoljuk egymást, demokratikusan!

Még élek,  
de haldoklik már a jobb-világ reményem:  
rozzant tanyáján semmi-zsákmányért  
megkínózták és megölték az öregasszonyt!

Még élek,  
de lassan – ha az Égiek is engedik – megérem a hetvenet,  
s a velem vénülő sorsgebémen sem ülök már peckesen,  
hanem gyalogosan boldogít, hogy léphetek...még léphetek!

Még élek,  
de most sem tudom, hová visz az út:  
még mindig nem értem mi körülöttem van,  
vagy a világ van velem örök haragban?!

# Nagyszombat

A békesség illata lengi be a szürke, kopott udvart:  
kalácsok sülnek, sonkák, tojások főnek a fazekakban –  
tetteinket még a hétköznapi rongyai borítják,  
de lelkünk már csodavárással készül a Feltámadásra,  
fogadni Jézus Krisztust, az EMBERT,  
aki szenvedő testét adta bűneink megváltására!

\*

Adjunk kegyelmet hát  
a tüzzel-vassal világhódító népiertóknak?  
értsük meg  
a hit nevében máglyát gyújtogatókat?  
mentsük fel  
a háborúban győztes erőszak-tevőket?  
legyünk irgalmasak  
a világeszmék győzelméért láger-teremtőkhöz?  
bocsássunk meg nekik:  
a fajtisztaságért milliókat gázkamrába-küldőknek?  
kapjanak bűnbocsánatot  
mind a bűnösök, mert az EMBER:  
Jézus Krisztus szenvedésével megváltotta bűneinket?  
**Most és mindörökkön örökké? Ámen?**

# *Hol vannak már...*

Hol vannak már  
azok az esték,  
amikor a harangkongatásra  
pergette nyelvünk  
az Úrangyalát,  
az Üdvözlégy Máriát,  
és ámennel  
kívántunk jó éjszakát.

|

*ÉRTÜNK NEM  
SZÁLL VÍZRE*

—



|

—

|

## *Mottó*

A nőkért én,  
s nem ők értem!  
– sok éven át  
így éltem.

## *Titkaink*

Szöke és fehérbőrű volt,  
s a darázsdöngésű nyári réten  
a semmi-patak fahídja alatt  
megmutattuk egymásnak titkaink:  
neki már pelyhedzett selymesen,  
az enyém még csak iszonyúan fájt.  
Soha, soha többé nem láttam  
ilyen megejtően szép csodát.

\*

Akkor még nem tudtam:  
a beteljesülés gyönyöre  
és a szakítás gyűlölete  
lehet  
egyazon szerelem virágzása  
és kétségbeejtő szíromhullása.

# Mea culpa!

Mottó:

*A televízióban hallottam:  
egy szerzetes, amikor Isten léteben  
csak egy pillanatnyi kétsége támadt,  
így kiáltott fel:  
„Uram, Te bennem voltál, csak én voltam  
magamon kívül!”*

Szeretnék krisztusi csodát tenni:  
halott szerelmed – értem – feltámasztani!  
Ám, csak hitehagyott halandó vagyok, aki tudja:  
megadni magamat életnek, halálnak  
legalább úgy kellene, mintha hős volnék.  
Tudnék túrni sanyargatást, testi kínzást,  
ítéletnapig tartó lelki gyötrést,  
de hallhattad: az esendőség – mint mindenkit –  
engem is magához, hatalmába kerített,  
s feszültséggel telített idegpályáim között  
oly tehetetlen, lélekre vetköztetett fogoly lettem,  
mint a kísértés ellen ájuló szerzetes,  
mert Te bennem voltál és én magamon kívül,  
amikor ólmoskorbács-szavaimmal  
megütöttelek!  
Pedig csak azt akartam mondani:  
szerelmes óráink emlék-máglyáján égve hívlak!  
Várom szüntelenül a jelt: kezed érintését,  
s hallani akarom vétkeket megbocsátó szavaid.

# *Nagyon régen*

Nagyon régen, magas égen  
csillag táncolt ezüst-kéken.  
indultam, hittem: elérem.

Csillag-tánca, ezüst-kéjke  
már hiába vár az égen –  
Rád találtam itt a mélyben.

Belekiáltom az éjbe:  
engem éget tüzes fénye,  
szemednek éjfeketéje.

## *Mintha...*

Mintha virágnak mondanám:  
részegít illatod –  
oly józan vagy;  
mintha sólyomnak mondanám:  
ülj meg kezemen –  
oly messze szállsz;  
mintha nyárfának mondanám:  
ölelj meg –  
oly merev vagy;  
mintha jéghegynak mondanám:  
olvadj fel –  
oly kemény vagy;  
mintha sziklának mondanám:  
hallgass meg –  
oly néma vagy;  
mintha Krisztusnak mondanám:  
tégycsodát –  
oly ostobán szeretlek!

## *Befogadnálak*

Ha erdő lehetnék  
– magamba rejtenélek.  
Ha Nap lehetnék  
– csak Rád sütnék.  
Ha föld lehetnék  
– befogadnálak,  
mint anyaméh a jövő-magot.

## *Mindenütt*

A ködtapogató lámpák sárga fényében –  
Téged kereslek;  
Az ajtórésnyire nyíló felhők közt a Napba –  
Érted nézek;  
Az asztalon szegett, szőke hajú kenyér –  
Rád emlékeztet.  
És jaj,  
hallgatás-karámba zárt gondolataimban  
s a hajnalt váró vakságom perceiben  
a lerántott szemredőnyök mögött is  
Téged látlak!

## *Régen*

Az idő hangos szívverése:  
az óra bim-bam ütései  
emlékeztetnek,  
hogy nagyon régen  
– már huszonnégy órája –  
nem hallottam hangod!

## *Ha egyszer*

kitörve a kötések börtönéből  
eléd rohanó szavaim  
mesélnek a múltból:  
beton falak mögötti ágyakról,  
vagy herélt vágjakról jajonganak,  
s dicsekednek nazarénusi tettekről –  
szemed csukódjon, mint kripta ajtó,  
tenyered legyen sziklahegy füleden,  
mert hasaljanak bár előtted  
kutya hűséggel a szavak –  
mind hamisak!

Menj hát el,  
hogy neátkozzuk a napot,  
amikor elhittük:  
ez a szerelem  
a tegnaptól,  
a mától  
holnapra is  
kegyelmet kapott.

# *Megváltani fájdalmad*

Vártalak

a rideg reggelben csörtető villamossal,  
forrón buggyanó feketekávé illatával;

vártalak

a kiszáradt föld eső-nyelő mohóságával,  
megáradt folyók gátszakító erejével;

vártalak

ahogyan éhező remeg morzsányi kenyérért,  
rab várja a szabadulás perceit;

vártalak,

hogy szorongásaim csomóit mosolyoddal kioldjad,  
szavaid gyolcsával fájó idegeimet bekössem;

vártalak –

s hogy itt vagy végre –

szomorúság merevíti arcod.

Tőled vártam enyhülést,

s lám, most én vigasztalhatlak Téged.

Megváltani fájdalmad

– ha akarod – keresztre feszülök Érted!

## *Fény nélküli kupolában*

A napok, az idő homokóratorokán lassan hullanak tegnaptól a mába; s hiába a bohóctréfa, mosolygás, idegkötözés, a közömbös-ség-pengék nyeldeklése; hiába dugom fejem a süketség-habba, hiába ugrálok a családi gumiágyon; a csókok dobpergése között hiába vetem a mámorszaltókat, ha az emberekkel telt arénában egy szék mindig üresen marad, ha a nagy attrakciók s a finálé után – a ve-rejtek-szagtól átítatott porond felett, a zabolák és pattogó ostorok akaratába kényszerített lovak patájától felkavart porszemeken libegve még itt kering a taps, a nevetés – magamra maradva a fény nélküli kupolában mondataink kifeszített kötelén lépkedek,

markolva az emlékek bambuszát; szédülök, de fenn tart a képzelet,  
hogy a kötél-út végén mégis csak ott vagy, vársz! s elérek Hozzád,  
még mielőtt az utolsó homokszem magával ragadna az idők  
végtelenjébe...

## *Surranó tolvajként*

Jaj, miért hiszed,  
hogy felcsókolhatod  
harminc éves álmából  
csipkerózsika-életű  
szerelmünk!

Minek az emlékezés  
tüzének szitása  
– hogy volt nekünk is  
ezeregy éjszakánk –,  
ha a mesék napjaira  
irdatlan hegyet hordtak  
a Nélküled telt évek múlásai;  
ha most is  
csak surranó tolvajként  
lophatjuk át magunkat  
a feledkezés ritka perceibe.



## *Értünk nem száll vízre*

Keményedik bennünk  
a bizonyosság:  
Te, meg én  
– Isten kezétől két  
félresikerült  
teremtmény –  
úgy kerültünk egymás mellé,  
mint zuhatagos folyóban  
a kormányozhatatlan csónakok.  
Forgolódnak  
a kielégítetlen vágyaink örvényén,  
kötöttségeink szikláinak ütközünk  
és darabokra törve hiába kapaszkodunk  
a mégis-remény deszkaszálaiba,  
mert értünk nem száll vízre  
Orfeusz Kháron ladikján,  
hogy visszahozza szerelmünk  
„a túlsó partról”.

## *Kedvem kihûlt*

Hogy tiltó ujjad  
eltakarta a Napot  
füttyös kedvem kihûlt,  
a nyugalom is  
messze elkerült –  
s azóta bóklászok,  
mint holdkóros:  
tenni valóim  
tetőgerincén.

## *A tehetetlenség vonata*

A csoda  
– hogy évtizedek után  
újra találkoztunk –  
megint nem tartott  
három napnál tovább,  
mert hiába csaptunk a lovak közé,  
futott velünk vágó-szekerünk –  
az utat réges-régen eltévesztettük.  
Sorompók közé kerültük  
s a tehetetlenség vonata  
átgázolt rajtunk.

## *Reggeli elköszönő*

*(Anno 1900 valamikor)*

Amikor Tőled kocsink messze visz,  
emlékezzél:  
járt itt egy országút-csavargója,  
kinek arra támadt kedve –  
Veled egy ágyba keveredne!  
S Te, hogy alamizsna-osztó öled melegével  
erre az éjszakára befogadtál –  
légy áldott érte!  
De remélem: meg nem áldattál!

# Mondóka

Testedért  
lázal vert  
testem  
dideregve  
verejtékezik  
e szeptemberi  
hőgutában,  
s félve  
a múltó  
idő-huzattól  
védelmet  
keresve  
bújnék  
melléd;  
mondanám  
mondókám:  
ha Te is  
– mint én –  
szeretsz,  
velem  
repülhetsz  
szemben  
a fényel,  
s nem kell  
gondolnunk  
a téllel,  
szívünkre  
sohase  
üthet ki  
a dér...

|

## *Ott a fényben*

Irigy voltam a látványra,  
mert behunyt szemed  
vágától szépült ragyogása  
önfeledten  
– de nélkülem –  
ölekezett az ágyra hulló  
napfényel.

## *Haza kísértelek*

Csókjaink,  
mint esőcseppek  
hulltak lágyan  
a kapalj-csendben.

---

## *Telefondrótok között*

Hívtál!  
Nem hallottam!  
Hívtalak!  
Foglalt volt a vonal!  
Mit tegyünk:  
ha csak a telefondrótok között  
bolyonghat szerelmünk.

## *Időjárás jelentés*

Tegnap ragyogott, ma borult az ég.  
S miként változik a napok kedve,  
úgy köszöntöttél tegnap csókkal,  
andalítottál szerelmes szókkal,  
és lám, ma meg a kulcsot az asztalra téve,  
majd az ajtóból még egyszer visszanezve  
még ennyire futotta erődből: – Útállak!  
Fagyott levegő maradt utánad.

## *Érkezhetsz*

Nem ver hangosabban a szívem,  
nem gyorsul ereimben a vér,  
ha a Metrón utazás közben Rád gondolok,  
ha jöttödre várok a megbeszélt helyen,  
mert jegelem érzés-maradékaim  
a milliányi nő közül csak hozzám érkezőnek.

## *Ismeretlen állomásra*

Ha nem lenne hátamon a zsák,  
s az teli ék - és színevesztett évkövekkel,  
lenne kedvem dalra, tánra –  
s talán még egyszer vallomásra:  
Veled indulnék,  
érkeznék  
ismeretlen állomásra...

## *A körben*

Benne vagyunk a körben,  
összeláncolva járjuk napjaink táncát: körbe-körbe.  
Negyvenhárom év-láncszemei fonódnak,  
kötnek egymáshoz közel és távol bennünket –  
őrzik szépséges és lassan halványuló szerelmünket,  
vágják húsunkba a megadás-rendjét,  
hogy bármiként is vágyódnánk másra,  
ha álmainkban tennénk is magunkat szabaddá –  
nem mehetünk soha messzebb: a lánc hosszánál.

## *Őszi napfény*

E késő őszi nyár  
napfénybe öltözve  
szerelmes tárulkozással  
szédít, bódít, magához ölel –  
s már-már hihetném:  
nem lesz görcs-rándító fagy,  
és a fényben jó, hogy  
– immár negyven éve –  
Te is velem vagy!

## *Szemben ült a szőke lány*

Két domb között a völgy,  
felettük aranyból a kereszt.  
Leborulnék előtte  
s imát dadogva kérném:  
legyen oly erős a hitem,  
mint a láncon feszülő Krisztusé –  
hogy mellén nem csak szemem,  
de egyszer öszülő fejem is megpihenhet.

## *Megnyugvás*

Dühödt tengerektől rágott partok:  
a nap-kilométerek fogynak lábam alatt,  
felettem néma a bûn-sötét ég,  
hajolnak a csupasztestû fák –  
az ágak holt kezek:  
a szerelem trapézkötelei csüngnek.  
Egyre messzebb leszek Tőled!  
S a nap-kilométerek végén  
a megnyugvás öszülő angyalai várnak.

|

*HÉT X*

—



|

—

|

## *Egyszeri*

Megszülettünk!  
Nem rajtunk múltott!  
De egyszeri  
és megismételhetetlen tett  
– magunktól!

## *Megadtad magad*

Látom:  
fekszel hanyatt, mint amikor befogadtál –  
hordó-hasadon karjaid a ráfok,  
s homlokodon fénylik, csillog  
az izzadság-gyöngy-párta,  
szemedbe süt a mennyezet fehérje,  
s ajkadon még mindig ott virít a csók-virág –  
de öledet fémfogók feszítik:  
szülni kell, mert eljött az idő...  
– s nem tudhattad –  
már akkor megadtad magad  
a halálnak!

## *Amikor*

én születtem  
örömeben  
senki sem itta le magát!  
De még a keresztvíz is  
csak később,  
ímmel-ámmal hullott rám,  
amikor életre jaidító  
Anyámnak a  
„Ne paráználkodj!”  
parancsolat-szegést  
kegyeskedett megbocsátani  
a világ.

---

## *Én vétkem*

Bocsánatot kell kérnem Anyámtól,  
mert nem védtem meg a korai haláltól!  
Bocsánatot kell kérnem Anyámtól,  
Mert nem tudtam megvédeni a haláltól!

## *Kérdések – válasz nélkül*

Ki bogozza a testbe vágó kétség kötelét?  
Ki mutatja az igazsághoz vezető utat?  
Ki segít lobbantani a hit ejtőernyőjét?  
Ki vágja át a tegnaphoz kötő köldökzsinórt?  
Ki nyújtja kezét kézfogásra?  
Ki figyel a sikoltó emlék-kerék csikorgására?

Ki segít át a parttalan vízen?  
Ki hallgatja meg jajdulásom,  
kiáltásom az asszonyért,  
kit fölfalt az ismeretlenség messzesége?  
Ki bánja jobban nálam a bűnt,  
ami a régre újat s az újra másikat szült!

## *Játékaink*

Gyermekjátékaink  
már a polcon hevernek:  
te legyintesz,  
ha int üvegszemű babád;  
én mosolygok  
az ujjaimtól kopott ólomkatonán –  
mert játékunk ma már hazard:  
játszunk  
szemet-szemért,  
szívet-szívért,  
tűrést-rágalomért,  
mosolyt-bánatért,  
hitetlenül-hitért –  
mert játszunk  
születéstől-halálig  
élettel az életért!

## *Hét fok*

Megint hétfő!  
Elöttem kétszer hét lépcső –  
föl, vagy le?  
Makacsul ragaszkodom  
a felfelé vivőhöz,  
hogyan van értelme a mának  
és a holnapnak –  
írni tudok majd a harmadik fokon is –  
és följebb léphetek a negyedikre:  
rátalálok a jobb szóra, emberibbre –  
s látva már a csúcson  
lépek megint egy fokot:  
érted, magamért, mindenkiért –  
az ötödiken elfog a kétség:  
jó leszek-e még a cselekvésre –  
kapaszkodom a hatodikra:  
torok szorító szívverés, ziháló lélegzet –  
és fent a csúcson, a hetedikén visszatekintve  
józanít a mélység:  
lehet, hogy hazug volt valamennyi fok?!

Reggel – ha ébredek –  
ismét hétfő lesz...

# S.O.S.

Biztonság-szagot veszített kutyaként  
rohángálok össze-vissza a városban,  
keresve magam a járdák hosszában,  
S.O.S.- jeleket adva névtáblák kódjain,  
nyomot hagyva  
ismeretlen magasságokba vivő lépcsőkön,  
suhanó liftek tükrös-arcképeiben,  
ajtók előtt ácsorogva,  
meg-nem-hallott kopogásaimban  
munka-koncra várva –  
keresem helyem  
a magány csapdáiba szédülve  
e háborúktól suttyogatott világban,  
menedéket keresve  
kaparok családi kört magam köré,  
és iramodok pavlovi-képzelet asszonyaihoz –  
s nem tudhatom:  
találok-e befogadó gazdára,  
vagy leszek semmit érő –  
vénség-sintér prédája?!

# Visznek lépteink

Visznek bennünket  
lépteink:

a bútorok között araszolók,  
a játékosak...

Visznek bennünket  
lépteink:

a diákcsínyek, intők,  
hirtelen csattanó pofonok,  
rózsaszínű bálók  
tarka forgatagába...

Visznek bennünket  
lépteink:

a távolságnak fittyet hányók  
a töretlen csikóra vágyó asszonyokhoz,  
a szerelem-tanító anyás ölek melegéhez,  
s az első szerelem csapdájába esett  
álmokat szövögető szüzek karjaiba...

Visznek bennünket  
lépteink:

a kemény koppanású határozottak,  
a körbe forgó tétovák,  
fénylő, hold-képet nyelő  
ég-könny-tócsákat kerülők,  
s az alvilági sárba tapodók...

Visznek bennünket  
lépteink:

a hányaveti kalandok  
kacsaringós útjain,  
míg érettek leszünk egyszer  
a holtomig-holtodig kötésre,  
s a választásra:  
az öntvénybe préselt lóerő  
s a kurtára szabott  
éjszakákat szétbömbölő  
gyerekek között...

Visznek bennünket  
lépteink:

fel a ranglétrára,  
vagy a közöny-mélybe,  
megívni fent és lent  
a harcot  
napjaink csatamezején –  
és nyugalmat remélve  
unokáink puha kezét fogva  
visznek reumától görcsölő  
lépteink  
rövidülő sétautakra...

És visznek bennünket  
lépteink:

csend-országba,  
egyre több koporsó  
és urna után,  
míg egyszer nem mi lépünk,  
csak miként vittük szeretteinket,  
visznek bennünket  
majd az új léptűek  
soha véget nem érő útra:  
égre feszülő  
szivárvány-hídra...



## *A mi dolgunk...*

A mi dolgunk:  
megőrizni a múltó órák  
fogaskerekei közé szorított  
sérülten bicegő idegeinket –  
megőrizni látásunk  
az ölelésre fújdogáló  
hó-űző márciusi szélnek –  
megőrizni köd-takaró alatt  
sápasztott arcunkat  
az áprilisi szabad fénynek –  
megőrizni tél-napokat cipelt  
fáradt testünket  
a májusi bimbót-nyitó Napnak –  
a mi dolgunk:  
megőrizni évládánkban lapuló  
még egész magunkat  
a holnap ragyogásának...

## *Hét X*

Elértem a hét X-et!  
Tudhatom hát  
az Úr nem viccel  
velem, –  
ha úgy tartja kedve,  
felszólíthat a Mennybe!

# Így maradjak köztetek

Majd egyszer...

Így akarlak látni bennetek.

miként ülünk most az asztal körül,

s vénasszonyos locsogással hívjuk elő

agy-komputerünk lemezén tárolt történeteinket.

Maradjak meg én is köztetek,

történetet elevenítő csevelyekben;

legyek akár egy félbeszakadt mondat:

...harsány volt, ha a középpontba került...

s még jobban, ha vele nevettek hülye történeteim...

szerette a pálinkát, de a viszkit sem köpte ki...

hát még a nőket, de bolondul, reménytelenül...

szerette őket..., mindet örökre...

Hát így maradjak akkor is köztetek –

s néma csendre egy percre se álljatok fel...

# Tartalom

## *LÁTTAM A CSENDET*

- A folyónál / 7
- Emlékek keringője / 7
- Reggeli pillanat / 7
- Hónap-virágok / 8
- Lapok Mátraszentistvánról / 10
- Láttam a csendet / 11

## *A NYUGALOM PERCEI*

- Meg kéne írni / 15
- Nyugdíjas találkozó / 15
- Bosszú / 16
- Egérfogó / 16
- Hoppá! / 17
- Milyen is a nyugalom / 17

## *HOL VANNAK MÁR*

- Meddig kegyes / 21
- Kontár munka / 21
- Vakhit / 21
- Béke napja / 22
- Választás / 22
- Kérdő-jel / 23
- Éjfél után / 23
- A koldus / 24
- Hősök / 24
- Én nem születtem hősnak / 25
- Új igehirdetők / 26
- Üzenetek 1990-ből / 27
- Új üzenetek 2004-ből / 28
- Nagyszombat / 29
- Hol vannak már... / 30

## *ÉRTÜNK NEM SZÁLL VÍZRE*

- Mottó / 33
- Titkaink / 33
- Mea culpa! / 34
- Nagyon régen / 35

Mintha... / 35  
Befogadnálak / 36  
Mindenütt / 36  
Régen / 37  
Ha egyszer / 37  
Meváltani fájdalom / 38  
Fény nélküli kupolában / 38  
Surranó tolvajként / 39  
Értünk nem száll vízre / 40  
Kedvem kihűlt / 40  
A tehetetlenség vonata / 41  
Reggeli elköszönő / 41  
Mondóka / 42  
Ott a fényben / 43  
Haza kísértelek / 43  
Telefondrótok között / 43  
Időjárás jelentés / 44  
Érkezhet / 44  
Ismeretlen állomásra / 44  
A körben / 45  
Őszi napfény / 45  
Szemben ült a szőke lány / 46  
Megnyugvás / 46

### *HÉT X*

Egyszeri / 49  
Megadtad magad / 49  
Amikor / 50  
Én vétkem / 50  
Kérdések – válasz nélkül / 50  
Játékaink / 51  
Hét fok / 52  
S.O.S. / 53  
Visznek lépteink / 54  
A mi dolgunk... / 56  
Hét X / 56  
Így maradjak köztetek / 57

Készült 300 példányban

Ez a



példány

<http://www.zfuzetek.fw.hu>

ISBN 963 229 118 2

ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző  
Felelős szerkesztő Tabák András  
2005 Vasas-Köz kft nyomda  
Felelős vezető Badó Géza  
Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

|

—

|

|

—

|